

κὴν φραγκοπαγίδα· εἶδος τόμπολας, ἀγρευούσης φράγκα
καὶ παρεχούσης . . . χαλβάδες.

Πρὸς τὴν *μελέγαν* ἀνθοπώλιδα τῆς ἀγορᾶς ἐννοοῦσα
αὐθορμήτως νὰ καθυποβάλω ἀντὶ ὀλιγων μενεξέδων τὰ
δύο φράγκα μου.

Τὴν ἠρώτησα ἂν ἔχουν τὰ ἀνθη τῆς διατίμησιν, μοι
εἶπεν ὄχι, ἦτο λοιπὸν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ, ἐνῶ
εἶχε τὸ μονοπώλιον καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ παρθενικοῦ
τῆς ἀρώματος.

Ὅταν ἐξῆλθον τῆς ἀγορᾶς ἐνθυμήθην τὸν σκοπὸν δι-
ᾧ ἐν εἰσῆλθον, τὸν περίπατον ἐνωῶ τῆς τσέπης μου, τὴν
ἐρωτῶ ἂν εἶναι καλλίτερα, δὲν μὲ ἀπαντᾷ· τὴν ζαναρω-
τῶ, τίποτε. Ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἐκπνεύσει.

Καὶ ἐνθυμήθην τὸ ἐπεισόδιον τῆς πεζῆς εἰς Μαρούσι
ἐκδρομῆς μου, ὅτε καθ' ὁδὸν εἶχα συναντήσῃ δύο ἀμάξας
κατευθυνόμενας εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, ἀργότερα δὲ ὅταν
εἶχα φθάσει ἔμαθα ὅτι ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀμαξῶν ἐφέρετο μία
ἀσθενὴς τὴν ὁποίαν ἐπήγαιναν εἰς Μαρούσι διὰ νὰ ἀ-
ναρρώσῃ, αὐτὴ ὅμως ἐνόμισε καθήκον τῆς ἀμα ἐπάτησε
τὴν φλιάν τῆς οἰκίας ὅπου τὴν ὠδήγησαν νὰ ἀπαλλάξῃ
τοὺς συγγενεῖς τῆς πάσης περαιτέρω φροντίδος καὶ δα-
πάνης, πλὴν τῶν τῆς κηδείας.

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ σήμερον.

Ἀντὶ τοῦ Κοινοτοῦ τῶν Πατησίων καὶ τοῦ *Τροβα-*
τόρε τῶν Πλατειῶν, πηγαίνετε οἱ δυνάμενοι καὶ αἱ δυνά-
μεναι ἐκεῖ. Θὰ ἐξέλθῃτε μὲ ἐλαφρὸν βαλάντιον, ἀλλὰ
καὶ μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν, ὅτι διήλθετε τὴν Κυρια-
κὴν σας εὐεργετοῦντες.

Χρῖπαχράπας.

παππά!—Γιὰ κάνε τὸν σταυρό σου!—Νὰ λοιπὸν κ. . .
Νὰ καὶ σὺ!

Καὶ οἱ φιλονεικοῦντες ἔρχονται εἰς χεῖρας. Τρέχουν
ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν, ὑβρίζονται καὶ οὗτοι, ὁ δὲ καυ-
γᾶς λαμβάνει διαστάσεις. Τέλος παρεμβάντων τῶν καπε-
τανέων, ἀρχηγῶν τε καὶ παραῦποκαπετανέων, ἐπέρχεται
ἡ τάξις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἢ μουρμουραῖς ἐξηκολούθουν
καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην.

Εἰς μὲ σπασμένη τὴν μύτη καὶ σχεδὸν κλαυθμηρίζων
ὑπετενθόριζε:

—Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἤμαστε στὴν Ἀθήνα
καὶ τὰ κουβεντιάζαμε.

Ἄλλος μὲ ξεγδαρμένα μούτρα καὶ σχισμένο ὑποκάμι-
σο ἐμοιρολόγει καὶ ἔλεγε μόνος:

—Μὰ δὲν ξετροπώνει κ' ἐδῶ κανέναν κλητῆρα, κά-
νει χωροφύλακας!

Καὶ ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο, κατὰ λάθος τοῦ τὰς εἶχον
βρέξει στὰ γερὰ, ἔλεγε πρὸς ἕτερον, κρατῶν τὴν μέση
καὶ ἔζων τὰς πλάτας του.

—Ἐρῶ γὼ τί ἤθελαν αὐτοί; Μιὰ καταγγελία, νὰ
μάθουν γινῶσι πῶς βροῦν ἄλλη φορὰ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ ἀναχώρησις ἐν βαθυτάτῳ σκότει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ.

Ἀπαστράπτει γυμνωθεῖσα σήμερον ἡ καλλιμάρμαρος
Ἀκαδημία, καὶ ὁ στίλβων χρυσὸς αὐτῆς πλήττων, θαμ-
βοῖ τοὺς ὀφθαλμούς.

Θεᾶ, κόρη τοῦ βαρυγδούπου Διὸς, Ἀθηνᾶ, ἀποθαυμά-
ζω τὴν ἐπίχρυσον ἀλογούρην σου, κράνος τὸ βαρὺ, καὶ
πρὸ πάντων, τὸν ἐχέσαρκον ποδήρην σου χιτῶνα—τὸ
κολλὰν φουστάνι σου· τὸ δὲ μακρὸν προτεταμένον δόρυ
ὅπερ στίβαρᾷ χειρὶ κραδαίνεις ὡς πρὸς προσβολὴν, καὶ ἡ
ὀφειοφόρος ἀπειλητικῶς ὑψομένη ἄσπις ἡ κατὰχρυσος,
σὲ παριστῶσιν εἰς τὰ ἄμμάτια μου, θεᾶ, ὡς μασκάρᾳ ἢ
μακεδῶνα ἀποκρηάτικον.

Μὴ με, θεᾶ, πλήξης, ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀτασθάλα-
γλώσῃ μου, οὐδὲ τὰς ὀφρῦς συσπάσης καὶ τῇ πτέρην
θυμῷ τύψης τὴν κολῶνά σου, διότι τόσον ὑψηλὰ οὐσ' ἀ-
ναστηλωμένη, δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τίποτα, κί' ἀε-
ροκοπανᾶς.

Χρυσοκόμη σὺ δὲ Ἀπολλὸν, μουσῶν ἡγέτα, κιθαρῶ-
δῶν ἀπάντων ὕψιστε, ἀρχιμουσικάντη τῆς φρουρᾶς, συμ-
παίκτηρα τῶν Μουσῶν, πληξὸν τὰς χορδὰς τῆς τερψιθύ-
μου λύρας σου, καὶ κήλησον τὰ ὠτὰ μου τὰ εἰθισμένα εἰς
τὸν ἦχον τὸν γλυκὺν τῆς κείδης καὶ τοῦ ζουρνᾶ· ἀλλὰ,
θεᾶ, συμμαζέψε καὶ λίγο τὴν χλαμύδα σου, ἐπειδὴ κατέ-
στης ἀναιδέστατος καὶ σκάνδαλον τοῖς πᾶσι, εἰ δὲ μὴ,
νέαν θὰ σκαρώσω σκαλοσὰ καὶ θ' ἀναβῶ ἀπάνω στὴ κολ-
ῶνά σου, νὰ σ' ἀλλάξω τὸν θεὸ, κί' ἄς ἦσαι καὶ θεός.

Καὶ σὺ Ἥφαιστε, σύζυγε τῆς καλλιμάρμου καὶ θαλά-
μων ἀνάσσης Ἀφροδίτης τῆς ζαμπαρούς, γύφτων βασι-
λεῦ, σὺ ὁ τοὺς κερανοὺς σφυρηλατῶν τοῦ ἀνακτος Διὸς
κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκεπάρνι ποῦ
κρατεῖς ἀνορθωμένον πρὸ ἐτῶν, νὰ καταφέρῃς τέλος, καὶ
σπάσε τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς, νὰ κάμω λίγο γούστο, ἢ
καλλίτερα κατὰβα κάτω, ἵνα σπάσης τὰ κεφάλια μας,
διότι, μὰ τὴν ἀδαμιαίαν σου γυμνότητα, τέτοια κεφά-
λια ποῦχομε, θέλουν ὅλα σπάσιμο.

Ὡ πτηνὰ δὲ σεῖς ἱερά, κουκουβάγιας ροδαναῖς, αἱ
τοσοῦτον ἐλαφρῶς καὶ ἐπιχαρίτως πτερυγίζουσαι, μὴ
τὴν Ἀκαδημίαν μας ἀποθαυμάζοντα, μὲ κουτουλίσετε,
διότι, μὰ τοὺς κυνηγούς τῶν εὐρυαγυῶν Ἀθηνῶν, τοὺς
ἐν ταῖς ὁδοῖς θηρεύοντας στρουθοὺς τε καὶ σπουργίτια,
θὰ σὰς τινάξω χάμω μὲ μιὰ πέτρα μυτιρή.

Παληάνθρωπος.